

“मीठे बच्चे- तिमीलाई यस पुरानो दुनियाँ, पुरानो शरीरबाट जीवन छँदै मरेर घर जानु छ, यसैले देह-अभिमान छोडेर देही-अभिमानी बन ।”

प्रश्न:- राम्रा-राम्रा पुरुषार्थी बच्चाहरूको निशानी के हुन्छ ?

उत्तर:- जो राम्रा पुरुषार्थी छन् उनीहरू सबै-सबै उठेर देही-अभिमानी रहने अभ्यास गर्छन् । उनीहरू एक बाबालाई प्रेम गर्ने पुरुषार्थ गर्छन् । उनीहरूलाई लक्ष्य रहन्छ- अरू कुनै देहधारी याद नआओस्, निरन्तर बाबा र ८४ को चक्रको याद रहन्छ । यसलाई पनि अहो सौभाग्य भनिन्छ ।

ओम् शान्ति । अहिले तिमी बच्चाहरू जीवन छँदै मरेका छौ । कसरी मरेका छौ ? देहको अभिमानलाई छोडिदियो, त्यसैले बाँकी रह्यो आत्मा । शरीर त खत्तम हुन्छ । आत्मा मर्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ- जीवन छँदै आफूलाई आत्मा सम्झियो र परमपिता परमात्मसँग योग लगायो भने आत्मा पवित्र हुनेछ । जबसम्म आत्मा बिलकुल पवित्र बन्दैन तबसम्म पवित्र शरीर मिल्न सक्दैन । आत्मा पवित्र बन्यो भने फेरि यो पुरानो शरीर आफैँ छुट्नेछ, जसरी सर्पको काँचुली आफैँ छुट्छ, त्यसबाट ममत्व टुट्छ, उसलाई थाहा हुन्छ- मलाई नयाँ काँचुली मिल्नेछ, पुरानो उत्रिन्छ । हरेकको आ-आफ्नो बुद्धि हुन्छ नि । अहिले तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ हामी जीवन छँदै यस पुरानो दुनियाँबाट, पुरानो शरीरबाट मरिसकेका छौ । फेरि तिमी आत्माहरू पनि शरीर छोडेर कहाँ जान्छौ ? आफ्नो घर । पहिले-पहिले त यो पक्का याद गर्नु छ- म आत्मा हुँ, शरीर होइन । आत्माले भन्दछ- बाबा, हजुरको भइसक्यौ, जीवन छँदै मरिसक्यौ । अब आत्मालाई आदेश मिलेको छ- म बाबालाई याद गर्नु भने तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नेछौ । यो यादको अभ्यास पक्का हुनुपर्छ । आत्माले भन्छ- बाबा, हजुर आउनुभएको छ, त्यसैले म हजुरको बन्छु । आत्मा पुरुष हो, न कि स्त्री । हमेसा भनिन्छ- हामी भाइ-भाइ हौं, यस्तो कहाँ भन्छन् र ! हामी सबै बहिनी-बहिनी हौं, सबै बच्चा हौं । सबै बच्चाहरूलाई वर्सा मिल्नु छ । यदि आफूलाई छोरी सम्झियो भने वर्सा कसरी मिल्छ ? आत्माहरू सबै भाइ-भाइ हुन् । बाबा सबैलाई भन्नुहुन्छ- रुहानी बच्चाहरू मलाई याद गर । आत्मा कति सानो छ । यी धेरै महीन बुझ्नुपर्ने कुरा हुन् । बच्चाहरूलाई याद ठहर्दैन । संन्यासीहरूले दृष्टान्त दिन्छन्- म भैसी हुँ, भैसी हुँ... यसो भन्दा-भन्दै फेरि भैसीजस्तै बन्दछन् । अब वास्तवमा भैसी कोही कहाँ बन्छन् र ! बाबा त भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ । यो आत्मा र परमात्माको ज्ञान त कोहीसँग छैन यसैले यस्ता-यस्ता कुरा भनिदिन्छन् । अब तिमीलाई देही-अभिमानी बन्नु छ, हामी आत्मा हौं, यो पुरानो शरीर छोडेर हामीले गएर नयाँ लिनु छ । मानिसहरू मुखबाट भन्छन् पनि- आत्मा तारा हो, भृकुटीको बीचमा रहन्छ । फेरि भन्छन्- अंगुष्ठ समान छ । अब सितारा कहाँ, अंगुष्ठा कहाँ ! र फेरि बसेर माटोको शालिग्राम बनाउँछन्, यति ठूलो आत्मा त हुन सक्दैन । मानिसहरू देह-अभिमानी छन् नि त्यसैले बनाउँछन् पनि मोटो रूपमा । यी त धेरै सूक्ष्म महीनताका कुरा छन् । भक्ति पनि मनुष्यहरू एकान्तमा, कोठामा बसेर गर्छन् । तिमीलाई त गृहस्थ व्यवहारमा, धन्धा आदिमा रहँदै बुद्धिमा यो पक्का गर्नु छ, म आत्मा हुँ । बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीहरूको बाबा पनि यति सानो बिन्दु छु । यस्तो होइन म ठूलो छु । ममा सारा ज्ञान छ । आत्मा र परमात्मा दुवै उस्तै छन्, केवल उहाँलाई सुप्रिम भनिन्छ । यो ड्रामामा निश्चित छ । बाबा भन्नुहुन्छ- म त अमर हुँ । म अमर नहुने हो भने तिमीहरूलाई पावन कसरी बनाउँछु । तिमीलाई मीठे बच्चे कसरी भन्थे । आत्माले नै सबै कुरा गर्छ । बाबा आएर देही-अभिमानी बनाउनुहुन्छ, यसमा नै मेहनत छ । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर, र अरू कसैलाई याद नगर । योगी त दुनियाँमा धेरै छन् । कन्याको विवाह भयो भने फेरि पतिसँग योग लाग्छ नि । पहिले कहाँ थियो र ! पतिलाई देखेपछि उसकै यादमा रहन्छिन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ- मामेकम् याद गर । यो धेरै राम्रो अभ्यास हुनुपर्छ । जो राम्रा-राम्रा पुरुषार्थी बच्चाहरू छन् उनीहरू सबै-सबै उठेर देही-अभिमानी रहने अभ्यास गर्छन् । भक्ति पनि सबै गर्छन् नि । आ-आफ्नो ईष्ट देवलाई याद गर्छन् । हनुमानको पनि कति पूजा गर्छन् तर केही पनि जान्दैनन् । बाबा आएर सम्भाउनुहुन्छ- तिमीहरूको बुद्धि बाँदर समान भएको छ । अब फेरि तिमी देवता बन्छौ । अहिले यो हो पतित तमोप्रधान दुनियाँ । अहिले तिमी आएका छौ बेहदको बाबाको पासमा । म त पुनर्जन्मरहित छु । यो शरीर यी दादाको हो । मेरो कुनै शरीरको नाम छैन । मेरो नाम हो नै कल्याणकारी शिव । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- कल्याणकारी शिवबाबा आएर नर्कलाई स्वर्ग

बनाउनुहुन्छ । कति कल्याण गर्नुहुन्छ । नर्कको एकदम विनाश गराइदिनुहुन्छ । प्रजापिता ब्रह्माद्वारा अहिले स्थापना भइरहेको छ । यो हो प्रजापिता ब्रह्मा मुख वंशावली । चल्दा-चल्दै एक अर्कालाई सावधान गर्नु छ— मन्मनाभव । बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गन्यौ भने विकर्म विनाश हुनेछ । पतित-पावन त बाबा हुनुहुन्छ नि । उनीहरूले भूलवश भगवानुवाचको सट्टा कृष्ण भगवानुवाच लेखिदिएका छन् । भगवान् त निराकार हुनुहुन्छ, उहाँलाई परमपिता परमात्मा भनिन्छ । उहाँको नाम हो शिव । शिवको पूजा पनि धेरै हुन्छ । शिव काशी, शिव काशी भनिरहन्छन् । भक्तिमार्गमा अनेक प्रकारका नाम राखिदिएका छन् । कमाईको लागि अनेक मन्दिर बनाएका छन् । असली नाम हो शिव । फेरि सोमनाथ राखेका छन्, सोमनाथले सोमरस पिलाउनुहुन्छ, ज्ञान धन दिनुहुन्छ । फेरि जब पुजारी बनेपछि कति खर्च गर्छन् उहाँको मन्दिर बनाउनमा किनकि सोमरस दिनुभएको हो नि । सोमनाथको साथमा सोमनाथिनी पनि हुनपर्ने हो ! यथा राजा रानी तथा प्रजा सबै सोमनाथ सोमनाथिनी हुन् । तिमी सुनौलो दुनियाँमा जान्छौ । वहाँ सुनका ईटा हुन्छन् । नत्र त भित्ताहरू कसरी बन्छन् ! धेरै सुन हुन्छ यसैले त्यसलाई सुनको दुनियाँ भनिन्छ । यो हो फलाम, पत्थरको दुनियाँ । स्वर्गको नाम सुनेर नै मुखमा पानी आउँछ । विष्णुका दुई रूप लक्ष्मी-नारायण अलग-अलग हुन्छन् नि । तिमी विष्णुपुरीका मालिक बन्छौ । अहिले तिमी छौ रावणपुरीमा । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— केवल आफूलाई आत्मा सम्झिएर म बाबालाई याद गर । बाबा पनि परमधाममा रहनुहुन्छ, तिमी आत्माहरू पनि परमधाममा रहन्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई कुनै मेहनत दिन्न । धेरै सहज छ । बाँकी यो रावण दुश्मन तिमीहरूको अगाडि खडा छ । यसले विघ्न ल्याउँछ । ज्ञानमा विघ्न पर्दैन, विघ्न पर्छ यादमा । घरी-घरी मायाले याद भुलाइदिन्छ । देह-अभिमानमा लिएर आउँछ । बाबालाई याद गर्न दिदैन, यो युद्ध चल्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी कर्मयोगी त हो नै । ठीक छ, दिनमा याद गर्न सक्दैनौ भने रातमा याद गर । रातको अभ्यास दिनमा काममा आउनेछ ।

निरन्तर स्मृति रहोस्— जो बाबाले हामीलाई विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ, हामी उहाँलाई याद गर्छौ ! बाबाको याद र ८४ जन्मको चक्रको याद रह्यो भने अहो सौभाग्य । अरूलाई पनि सुनाउनु छ— दाजुभाइ एवं दिदीबहिनीहरू, अब कलियुग पूरा भएर सत्ययुग आउँछ । बाबा आउनुभएको छ, सत्ययुगको लागि राजयोग सिकाइरहनुभएको छ । कलियुगपछि सत्ययुग आउनु छ । एक बाबा सिवाय अरू कसैको याद गर्नु छैन । वानप्रस्थी जो हुन्छन् उनीहरू गएर संन्यासीको संगत गर्छन् । वानप्रस्थ, वहाँ वाणीको काम छैन । आत्मा शान्त रहन्छ । लीन हुन त सक्दैन । ड्रामाबाट कोही पनि कलाकार निस्कन सक्दैन । यो पनि बाबाले सम्झाउनुभएको छ— एक बाबा सिवाय अरू कसैलाई याद गर्नु छैन । देखेर पनि याद नगर । यो पुरानो दुनियाँ त विनाश हुनु छ, कब्रिस्तान (मसानघाट) हो नि । मुर्दालाई कहिल्यै याद गरिन्छ र ! बाबा भन्नुहुन्छ— यी सबै मरिसकेका छन् । म आएको छु, पतितलाई पावन बनाएर लिएर जान्छु । यहाँ यी सबै खत्तम भएर जानेछन् । आजकल बम आदि जति पनि बनाउँछन्, धेरै तीव्र-तीव्र बनाइरहन्छन् । भन्छन्— यहाँ बसेर जसलाई छोड्छौ उसमाथि नै गिर्छ । यो निश्चित छ, फेरि विनाश हुनु छ । भगवान् आएर नयाँ दुनियाँको लागि राजयोग सिकाइरहनुभएको छ । यो महाभारत लडाई हो, जो शास्त्रमा गाइएको छ । वास्तवमा भगवान् आउनुभएको छ— स्थापना र विनाश गर्न । चित्र पनि स्पष्ट छ । तिमी साक्षात्कार गरिरहेका छौ— म यस्तो बन्देछु । यहाँको यो पढाइ पूरा भएपछि जानेछौ । वहाँ त बेरिस्टर, डाक्टर आदिको आवश्यकता हुँदैन । तिमी त यहाँको वर्सा लिएर जान्छौ । सीप पनि सबै यहाँबाट लिएर जान्छौ । भवन आदि बनाउनेवाला फस्टक्लास छन् भने वहाँ पनि बनाउने छन् । बजार आदि पनि त हुन्छ नि । काम त चल्छ । यहाँबाट सिकेको अक्कल लिएर जान्छन् । साइन्सद्वारा पनि राम्रो संस्कार सिक्छन् । त्यो सबै वहाँ काम आउनेछ । प्रजामा जानेछन् । तिमी बच्चाहरूलाई त प्रजामा आउनु छैन । तिमी आएका छौ नै बाबा-मम्माको आसनधारी (तख्तनशीन) बन्न । बाबा जो श्रीमत दिनुहुन्छ, त्यसमा चलनु छ । फस्टक्लास श्रीमत त एकले नै दिनुहुन्छ— मलाई याद गर । कसैको भाग्य अनायासै खुल्छ । कुनै कारण निमित्त बन्छ । कुमारीलाई पनि बाबा भन्नुहुन्छ— शादी त बर्बादी हो । यस दलदलमा नफँस । के तिमी बाबालाई मान्दैनौ ! स्वर्गको महारानी बन्दैनौ ! आफूसँग प्रण गर्नुपर्छ— म त्यो दुनियाँमा कहिल्यै जान्न । उस दुनियाँलाई याद पनि गर्ने छैन । मसानलाई कहिल्यै याद गर्छन् र ! यहाँ त तिमी भन्छौ— यो

शरीर छुट्यो भने त म आफ्नो स्वर्ग जानेथिएँ । अब ८४ जन्म पूरा भए, अब हामी आफ्नो घर जान्छौँ । अरूलाई पनि यही सुनाउनु छ । यो पनि सम्झन्छौँ— बाबा विना सत्ययुगको राजाई कसैले दिन सक्दैन ।

यस रथको पनि कर्मभोग त हुन्छ नि । बापदादाको पनि आपसमा कुनै बेला रूहरिहान चल्छ— यी बाबा भन्छन्— बाबा, आशीर्वाद गरिदिनुहोस् । खोकीको लागि कुनै औषधि गरिदिनुहोस् वा छु मन्त्रले उडाइदिनुहोस् । भन्नुहुन्छ— होइन, यो त भोगनैपर्छ । यो तिम्रो रथ लिन्छु, त्यसको बदलामा दिन्छु नै, बाँकी यो त तिम्रो हिसाब-किताब हो । अन्त्यसम्म केही न केही भइरहन्छ । तिमीलाई आशीर्वाद गरें भने सबैमाथि गर्नुपर्छ । आज यी बच्ची यहाँ बसेकी छन्, भोलि ट्रेनमा एक्सिडेन्ट हुन्छ, मर्दछिन्, बाबा भन्नुहुन्छ— ड्रामा । यस्तो कहाँ भन्नसकिन्छ— बाबाले पहिले किन भन्नुभएन । यस्तो काइदा छैन । म त आउँछु नै पतितबाट पावन बनाउन । यो बताउन कहाँ आएको हुँ र ! यो हिसाब-किताब त तिमीले आफ्नो चुक्ता गर्नु छ । यसमा आशीर्वादको कुरा छैन । यसको लागि संन्यासीका पासमा जाऊ । बाबा त कुरा नै एउटा बताउनुहुन्छ । मलाई बोलाएका हुन् नै यसैले— हामीलाई आएर नर्कबाट स्वर्गमा लिएर जानुहोस् । गाउँछन् पनि— पतित-पावन सीताराम । तर अर्थ उल्टो निकालिदिएका छन् । फेरि बसेर रामको महिमा गर्छन्— रघुपति राघव राजा राम... । बाबा भन्नुहुन्छ— त्यस भक्तिमार्गमा तिमीले कति पैसा गुमायौ । एउटा गीत पनि छ नि— क्या कौतुक देखा... देवीहरूको मूर्ति बनाएर पूजा गरेर फेरि समुद्रमा डुबाइदिन्छन् । अब याद आउँछ— कति पैसा बर्बाद गर्छन्, फेरि पनि यो हुन्छ । सत्ययुगमा त यस्तो काम हुँदै-हुँदैन । सेकेण्ड बाइ सेकेण्ड निश्चित छ । कल्पपछि फेरि त्यही कुरा रिपिट हुनेछ । ड्रामालाई बडो राम्ररी बुझ्नुपर्छ । ठीक छ, धेरै याद गर्न सक्दैनौ भने बाबा भन्नुहुन्छ— केवल अल्प र बे, बाबा र बादशाहीलाई याद गर । भित्र यही धुन लगाइदेऊ— हामी आत्मा कसरी ८४ को चक्र लगाएर आएका हौ । चित्रमा सम्झाऊ, धेरै सहज छ । यो हो रूहानी बच्चाहरूसँग रूहरिहान (कुराकानी) । बाबा रूहरिहान गर्नुहुन्छ बच्चाहरूसँग । अरू कसैसँग त गर्न सक्नुहुन्न । बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झ । आत्माले नै सबै कुरा गर्छ । बाबा याद दिलाउनुहुन्छ, तिमीले ८४ जन्म लिएका छौ । मानिसहरू नै बनेका हुन् । जसरी बाबा आदेश निकाल्नुहुन्छ— विकारमा जानु छैन, यस्तै यहाँ पनि आदेश निकाल्नुहुन्छ— कसैले रुनु छैन । सत्ययुग त्रेतामा कहिल्यै कोही रुदैन, साना बच्चाहरू पनि रुदैनन् । रुने हुकुम छैन । त्यो हो नै हर्षित रहने दुनियाँ । त्यसको सारा अभ्यास यहाँ गर्नु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाबाट आशीर्वाद माग्नुको सट्टा यादको यात्राद्वारा आफ्नो सबै हिसाब चुक्ता गर्नु छ । पावन बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ । यस ड्रामालाई यथार्थसँग बुझ्नु छ ।
- २) यस पुरानो दुनियाँलाई देख्दा-देख्दै पनि याद गर्नु छैन । कर्मयोगी बन्नु छ । सदा हर्षित रहने अभ्यास गर्नु छ । कहिल्यै पनि रुनु छैन ।

वरदानः— प्रवृत्तिमा रहँदा-रहँदै पर-वृत्तिमा रहने निरन्तर योगी भव

निरन्तर योगी बन्ने सहज साधन हो— प्रवृत्तिमा रहँदा-रहँदै पर-वृत्तिमा रहनु । पर-वृत्ति अर्थात् आत्मिक रूप । जो आत्मिक रूपमा स्थित रहन्छ ऊ सदा न्यारा र बाबाको प्यारो बन्छ । जे सुकै काम गरे पनि यस्तो महसुस हुन्छ कि काम गरेको होइन बरू खेल खेलेको हो । त्यसैले प्रवृत्तिमा रहँदा-रहँदै आत्मिक रूपमा रहनाले सबै कुरा खेल सरह सहज अनुभव हुनेछ । बन्धन लाग्दैन । केवल स्नेह र सहयोगका साथै शक्तिलाई थप्यौ भने हाई जम्प लगाउनेछौ ।

स्लोगनः— बुद्धिको महिनता अथवा आत्माको हल्कापन नै ब्राह्मण जीवनको व्यक्तित्व हो ।